

## Arrest

nr. 230 909 van 8 januari 2020  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN  
Eugène Plaskysquare 92-94/2  
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2019.

Gelet op de beschikking van 18 november 2019 waarbij de beschikking van 2 oktober 2019 wordt ingetrokken.

Gelet op de beschikking van 22 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, soenniet van religie te zijn en van Arabische origine en na Irak te hebben verlaten in 2006 en achtereenvolgens verbleven te hebben in Syrië, Jordanië en Turkije, via Griekenland naar België te zijn gekomen waar hij op 21 oktober 2018 aankwam en een verzoek om internationale bescherming indiende op 6 november 2018.

Verzoeker werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in het bijzijn van een advocaat.

1.2. Op 30 juli 2019, nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus die op dezelfde dag werd betekend. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*Volgens uw verklaringen heeft u de Irakese nationaliteit. U werd geboren op 2 april 1982 in Bagdad, bent een soenniet van religie en Arabier van etnie.*

*U groeide op in de wijk Al Amel in Bagdad samen met uw ouders K A.D. en S. G. en uw broers en zussen I., A., S., A., O. en I. Uw vader werd in 1989 gedood door twee neven in een familiaal conflict waarvan u de oorzaak niet kent. U ging naar school tot het derde middelbaar, in 1996, en begon dan te voetballen: eerst bij een studentenclub, dan de luchtmachtclub (van 1996 tot 2002), dan bij A. T. (2004-2005) en bij A. S. (2005-2006). In 1999 speelde u mee met de nationale jongerenploeg. In Bagdad had u christelijke vrienden en u heeft met hen weleens een kerk bezocht.*

*Op 1 augustus 2006 speelde u een voetbalmatch in de wijk Al Amel tegen een ploeg uit de wijk Al Jihad, toen daar een aanslag plaatsvond: tijdens de rust ontploften kleefbommen die onder de tribune geplaatst waren. Verschillende spelers, vrienden van u, kwamen toen om het leven, en u raakte gewond. Enkele dagen later verspreidden er zich geruchten dat soennieten verantwoordelijk waren voor de aanslag, en de sjiiitische militie Jaish al Mehdi begon een wraakoperatie tegen de soennieten. Uw vriend G., een bekende speler, werd door hen ontvoerd. Hierdoor werd u ook ongerust over uw eigen veiligheid: u merkte op dat uw buurman D. A. M. u observeerde, en u wist dat hij tot Jaish al Mehdi behoorde wegens zijn zwarte kledij. U merkte ook op dat een andere persoon uit de wijk, J. Z., u in de gaten hield vanuit een stationwagen, een voertuig dat veel door Jaish al Mehdi wordt gebruikt. Deze situatie bleef een week duren, en u besliste het land te verlaten en vluchtte naar Syrië, waar u zich in Harasta vestigde.*

*In november 2006 begon u sms-berichten te ontvangen waarin u een vuile soenniet en een bekeerling werd genoemd, en waarin u gevraagd werd om naar Irak terug te keren, om het land te beschermen. Dat ging zo door tot in 2012: om de twee, drie of vier maanden kreeg u een dergelijke sms, ondanks het feit dat u geregeld van gsm-nummer veranderde. U bleef in Syrië wonen tot 2013, toen u wegens de oorlog in het land moest vertrekken.*

*In 2009 overleed uw zus Iman: zij werd willekeurig slachtoffer van een terreuraanslag. Uw familie had u gevraagd om aanwezig te zijn bij de rouwdagen, maar u vreesde onmiddellijk gedood te worden als u naar Irak zou komen, en u bleef in Syrië. U woonde in Harasta tot in 2013, maar toen verliet u het land wegens de oorlog en vluchtte u naar Jordanië. In Jordanië verbleef u in Aman, maar u kon er geen verblijfsvergunning krijgen. Nog in 2013 overleden uw schoonbroer en zijn zoon bij de ontploffing van een bom nabij hun woning in Salman Bakh. U weet niet of de aanslag op hen gericht was of niet. Opnieuw vroeg uw familie u om naar de rouwdagen te komen, maar u weigerde opnieuw uit angst voor Jaish al Mehdi.*

*In 2014 trok u in Turkije, waar u bleef wonen tot 2018. U besliste al in 2015 dat u naar België zou doorreizen, maar had daartoe niet de financiële middelen op dat moment.*

*In 2015 werd u verstoten door uw stam, op aansturen van uw neven en met het akkoord van uw broers en zussen. De stam gebruikte het excuus dat u zich zogezegd bekeerd had tot het christendom (gezien u weleens een kerk bezocht had met uw christelijke vrienden voor 2006) om u te verstoten, uw broers en zussen gingen akkoord omdat u niet naar de rouwdagen van uw overleden zus en schoonbroer was gekomen, en omdat u geweigerd had uw deel van een erfenis op te geven (u was deels eigenaar jullie oude gezinswoning). Bovendien was ook de stam zelf kwaad op u omdat u al sedert uw 20 jaar, en eigenlijk al sedert de dood van uw vader in 1989, kritiek had op de stam omdat ze de moordenaars van uw vader goed behandeld heeft.*

*Gezien uw stam in 2015 een hervorming deed om nog een rol te spelen in de regio, wou uw stam bepaalde leden laten vallen om de stam te "zuiveren" en enkel nuttige leden over te houden. Ook dat speelde een rol bij uw verstoting. Sedert 2015 werd elk contact met uw broers en zussen verbroken.*

*U vernam het nieuws over deze verstoting pas in 2016, van uw oom langs moederskant S. A. T.. In mei 2016 raakte uw broer S. vermist. Uw broer O. verliet Irak in augustus 2018: hij kreeg problemen met milities wegens het soort boeken dat hij verkocht en vluchtte naar België, waar hij erkend vluchteling is. Ook hier heeft u echter geen contact met hem opgenomen.*

*In juli 2018 verliet u Turkije en trok u naar Griekenland, waar u geslagen werd door de politie en 13 dagen vastgehouden werd. Daarna reisde u verder naar België, waar u arriveerde op 21 oktober 2018. U vroeg er asiel aan op 6 november 2018.*

*Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: de eerste bladzijde van uw paspoort, een attest van UNHCR, medische documenten in verband met de behandeling van uw schouder in België, een medisch attest uit Irak in verband met uw hoofdwonde, de verstotingsbrief van de stam, foto's van uw voetbalploegen, een document uit Griekenland en een politie-atteest in verband met de verdwijning van uw broer S. kopieën). Ook legde u een origineel attest neer over de ploegen waarin u gespeeld heeft.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Uit uw verklaringen en de neergelegde stukken blijkt dat u op 31 oktober 2006 door het UNHCR als vluchteling erkend werd in Syrië. De landen waarin UNHCR momenteel overgaat tot de vaststelling van het vluchtelingenstatuut op grond van zijn mandaat kunnen niet worden beschouwd als een eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. UNHCR vervult deze functies immers vaak omdat de Staat noch de capaciteit heeft om het vaststellen van het statuut uit te voeren, noch de capaciteit heeft om een doeltreffende bescherming te verzekeren. Bijgevolg zal uw asielaanvraag beoordeeld worden ten aanzien van uw land van herkomst, namelijk Irak.*

*Hierbij dient benadrukt te worden dat het gegeven dat u erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.*

*Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt bovendien geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing.*

*Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat u op 31 oktober 2006 erkend werd door UNHCR, geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. U bent er omwille van onderstaande redenen echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.*

*Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient immers vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Irak een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De problemen die u aanhaalt, zijn immers niet geloofwaardig.*

*Met betrekking tot uw oorspronkelijke vertrekaanleiding uit Irak, de aanslag op het voetbalstadion in Al Amel en de daaropvolgende bedreigingen door Jaish al Mehdi (Mehdileger), moet immers worden opgemerkt dat deze problemen niet actueel, niet ernstig en niet geloofwaardig zijn.*

*Het valt immers op dat u, nadat u de aanslag op het stadion beschrijft, vervalt in vaagheden en algemeenheden, en er nauwelijks in slaagt concreet te maken wat u precies overkomen is. U stelt dat soennieten van de aanslag beschuldigd werden en dat het Mehdileger een wraakactie tegen soennieten begon, waarbij uw vriend G. ontvoerd werd. Het enige dat u zelf overkwam, is dat u meende op te merken dat twee mensen uit de wijk in uw straat stonden en u in de gaten hielden. Hun link met het Mehdileger kon u afleiden uit hun zwarte kledij en uit de auto die ze gebruikten, omdat dat een Opel was, model stationwagen. Behalve het feit dat u deze mensen gedurende een week opmerkte in uw straat, en u daaruit afleidde dat zij u aan het observeren waren, kan u geen feiten aanhalen en zijn er geen concrete indicaties dat u in gevaar was. Toch meent u dat de mannen uit uw wijk van plan waren uw bewegingen door te geven zodat u zou kunnen worden ontvoerd en vermoord op een afgelegen plek (CGVS p. 16-18). Met de loutere bewering dat twee mannen in uw straat, die vermoedelijk tot het Mehdileger behoren, u gedurende één week in 2006 klaarblijkelijk observeerden, heeft u echter niet aannemelijk gemaakt dat u ook werkelijk door Jaish al Mehdi gevisieerd werd.*

*U stelt dat u daarna, toen u reeds in Syrië was, om de paar maanden dreigsm'sjes kreeg in de periode van 2006 tot 2012. Daarin stond dat u een vuile soenniet en een bekeerling (tot het christendom) was, en dat u naar uw land moest terugkeren. U weet niet met zekerheid van wie deze sms'sjes afkomstig zijn, maar schrijft ze ook toe aan het Mehdileger. Dat het Mehdileger u gedurende zes jaar dreigsm'sjes zou blijven sturen, wetende dat u in Syrië zit, kan niet overtuigen. Het komt immers niet logisch over dat het Mehdileger u – puur wegens het feit dat u een soenniet bent, en omdat de aanslag in het stadion een wraakactie tegen soennieten in gang had gezet – jarenlang zou blijven bedreigen (CGVS p. 18-19). Bovendien blijkt dat u het nagelaten heeft op de DVZ te vermelden dat u telefonisch bedreigd werd. Deze vaststelling haalt de geloofwaardigheid van de telefonische bedreigingen nog verder onderuit. Los van het feit dat uw – uiterst beperkte – problemen met het Mehdileger niet kunnen overtuigen, moet nog worden beklemtoond dat zij dateren van 2006, liefst dertien jaar geleden. Het laatste dreigsm'sje dateert van liefst vier jaar geleden. Wanneer u gevraagd wordt waarom het Mehdileger u nog altijd zou viseren, stelt u eenvoudigweg dat de sjiiitische militie machtiger dan ooit is, dat zij zeker zullen weten dat u teruggekeerd bent, en dat zij u niet zullen sparen (CGVS p. 21). Met die uitleg herhaalt u in essentie eenvoudigweg dat het Mehdileger u nog altijd zou viseren, maar biedt u er nog steeds geen afdoende verklaring waarom de groepering jaren na datum nog altijd achter u aan zou zitten. U brengt daartoe niet één concrete indicatie aan.*

*Er dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u door het Mehdileger gevisieerd werd in 2006, laat staan dat u tot op heden nog altijd door hen vervolgd zou worden.*

*Ook aan de idee dat u verstoten werd door uw stam kan geen geloof worden gehecht. Hierover legde u immers inconsistente en volatiele verklaringen af.*

*Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat u het nagelaten heeft om tijdens uw interview op de DVZ te vermelden dat u door uw stam verstoten werd in 2015 (Vragenlijst 3.4 – 3.7).*

Nochtans vreest u wegens de verstoting door uw stam gedood te worden, dus zou logischerwijze kunnen worden verwacht dat u dat dan ook zou aanhalen wanneer u gevraagd wordt naar uw vrees in uw land van herkomst. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, blijft u enkel halsstarrig beweren dat u op de DVZ wél verteld heeft dat u door de stam verstoten werd (CGVS p.21, 22), wat eenvoudigweg niet het geval is. U haalt ook het gebrek aan tijd aan op de DVZ, maar er dient te worden vastgesteld dat u bijvoorbeeld wel de tijd had om te vertellen dat uw familie boos is op u wegens een erfeniskwestie. Dat u dat wel zou vermelden, maar niet zou zeggen dat u officieel verstoten bent uit de Al-Dulaimistam en dat u daardoor een vrees voor uw leven hebt, zet de geloofwaardigheid van de beweerde verstoting volledig op losse schroeven. Dit is immers geen detail, maar één van de kernelementen van uw asielaanvraag, namelijk de tweede hoofdreden (naast de vrees voor Jaish al Mehdi) waarom u beweert niet naar Irak te kunnen terugkeren, en het enige ietwat recente probleem dat u aanhaalt (de verstoting dateert uit 2015).

Bovendien legde u zeer volatiele verklaringen af over de verstoting en maakt uw relaas een sterk geïmproviseerde indruk.

Eerst verklaart u dat uw stam u wou doden omdat zij dachten dat u van geloof veranderd was (CGVS p. 4). U zegt dat uw broers en zussen boos waren omdat u niet naar de rouwdagen van sterfgevallen in de familie was gekomen, en omdat u geweigerd had uw erfdeel van jullie woning af te staan, waardoor ze ervoor gezorgd hebben dat u verstoten raakte. Daarbij zouden ze het excuus gebruikt hebben dat u een bekeerling was, omdat zij niet wilden dat de stam zou weten dat het eigenlijk maar een ruzie over geld betrof (CGVS p. 20). Vlak na die uitleg stelt u echter dat het uw neven zijn die regelden dat u verstoten werd, omdat zij kwaad waren dat u niet naar rouwdagen kwam. Dat u dan eerst een verhaal doet over de erfenisruzie met uw broers en zussen, en dat zij niet aan de stam konden zeggen dat het over geld ging, mag dan ook ernstig verbazen. Logischerwijze zou kunnen worden verwacht dat u onmiddellijk zou vermelden dat het uw neven waren die de hele verstoting in gang gezet hebben, en dat uw broers en zussen enkel akkoord zijn gegaan.

Wanneer u gevraagd wordt of de stam dan zomaar het woord van uw neven aangenomen heeft dat u bekeerd christen bent, antwoordt u naast de vraag en komt u plots op de proppen met een volledig nieuwe reden waarom de stam u verstoten heeft: u stelt dat u geregeld kritiek had op het stammensysteem in Irak. Nu stelt u dat het de stam zélf is die het excuus dat u bekeerling was wou gebruiken om u uit de stam te bannen wegens uw kritiek, en om u als ongewenste persoon buiten te kunnen smijten. Wanneer u dus gevraagd wordt om uit te leggen of de stam dan al langer een probleem had met u, antwoordt u eerst vier keer naast de vraag, zegt u dat u kritiek uitte op het stammensysteem sedert u 20 jaar oud was, en komt u aanzetten met weer een nieuwe reden voor uw verstoting door de stam: u stelt dat zij u lieten vallen in 2006 omdat u toen uw – ongeloofwaardig geachte – problemen met Jaish al Mehdi had, en omdat zij geen problemen wilden krijgen met de militie (CGVS p. 23-24).

Ook worden opgemerkt dat, indien uw stam u werkelijk al in 2006 had laten vallen om gelijk welke reden, logischerwijze zou kunnen worden verondersteld dat u dan al jaren eerder verstoten zou zijn geweest. Wanneer u daarmee wordt geconfronteerd, stelt u dat de stammen intern een zuivering zijn beginnen te doen na de onrustige periode van 2006-2015, waardoor zij u dus pas in 2015 lieten vallen (CGVS p. 23-24). Dat is een bevreemdende uitleg. Eerst en vooral zou kunnen worden verwacht dat u het al eerder zou vermelden indien u werkelijk in het kader van een interne zuivering uiteindelijk weggewerkt werd uit de stam. Dat deed u echter, zoals hierboven beschreven, helemaal niet. Bovendien is het zeer onlogisch dat de stam, indien zij werkelijk al jarenlang zo'n groot probleem met u zouden hebben, zouden wachten op een "zuiveringsoperatie" alvorens u te verstoten.

Dergelijke volatiele uitleg over hoe en waarom uw stam u verstoten heeft, kan niet overtuigen. Zeker het feit dat u, na een hele uitleg over uw afwezigheid op rouwdagen en de erfeniskwestie, plots op de proppen komt met ettelijke nieuwe redenen waarom de stam al jarenlang een probleem met u had, is bijzonder onaannemelijk. Bijkomend kan worden opgemerkt dat het eigenaardig is dat u bij uw uitleg over uw problemen met het Mehdileger niet vertelde dat uw stam u toen had laten vallen, hetgeen de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen met de militie nog verder bevestigt.

Daarbovenop slaagt u er niet in om een concrete vrees aan de verstoting te verbinden, en legt u daarbij opnieuw volatiele verklaringen af. Wanneer gevraagd naar de gevolgen van de verstoting, komt u niet verder dan te stellen dat u als persoon zonder stam kwetsbaar bent, in essentie omdat de stam u dan niet beschermt als u in de problemen komt.

*U verklaart eerst dat u ook door uw stam kan vermoord worden, maar wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat in de verstotingsbrief die u neerlegt niets staat over een concrete straf, en u gevraagd wordt om uit te leggen waarom de stam u zou vermoorden, krabbelt u terug en zegt u dat verstoten louter zoáls een doodsstraf is, omdat u niet kan terugvallen op de bescherming van de stam (CGVS p. 21). De loutere hypothese dat u, mocht u in de problemen komen, geen steun zou krijgen van uw stam volstaat echter niet om in uw hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U grijpt weliswaar terug naar uw problemen met Jaish al Mehdi en verklaart tegen hen dus niet beschermd te zullen worden door de stam, maar de problemen met de militie zijn zoals hierboven besproken actueel noch geloofwaardig.*

*Er dient geconcludeerd te worden dat uw verhaal over de verstoting door de stam een sterk geïmproviseerde indruk maakt wegens uw inconsistente en volatiele verklaringen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de bewering als zou u door uw stam verstoten zijn.*

*Voor de volledigheid moet worden benadrukt dat ook aan uw bewering dat u als bekeerling werd aanzien in Irak, geen geloof kan worden gehecht. Eerst en vooral kan erop worden gewezen dat dit opnieuw een element is dat u niet heeft vermeld tijdens uw interview op de DVZ. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, stelt u dat u niet genoeg tijd had om dit element te vermelden. Nochtans haalde u op de DVZ wél een andere reden aan waardoor u geviseerd werd door het Mehdileger: u stelde omdat u een soenniet bent in de problemen gekomen te zijn (Vragenlijst 3.4). Logischerwijze zou kunnen worden verondersteld dat u dus ook had kunnen aanhalen dat u als bekeerling werd beschouwd. Bovendien waren de enigen die u als bekeerling beschouwden, het Mehdileger en uw stam – maar er kan aan geen van beide problemen die uit uw gepercipieerde bekering zijn voortgekomen enig geloof worden gehecht, waardoor ook niet kan worden geloofd dat u überhaupt ooit door iemand als bekeerling werd gezien (CGVS p.4). Bovendien blijkt uw link met het christendom of bekering sowieso uiterst beperkt: u had enkele christelijke vrienden en heeft met hen weleens een kerk bezocht. U stelt dat u “veel” ging, maar blijkt niet naar misvieringen gegaan te zijn maar gewoon eens gaan kijken te zijn. U heeft ook wat foto's genomen (CGVS p. 19-20). Uw link met het christendom is zodoende uiterst beperkt, en de problemen die u wegens deze link aanhaalt zijn niet geloofwaardig, waardoor niet kan worden verondersteld dat u wegens een toegedichte bekering een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in Irak.*

*Met betrekking tot uw carrière als voetballer moet worden opgemerkt dat u geen enkele vrees aanhaalt louter wegens uw sportactiviteiten. U bent nooit bedreigd geweest wegens het feit dat u een voetballer bent. Daarnaast kan worden opgemerkt dat u, ondanks het feit dat u voetbalde voor de kost, geen bekend voetballer was: u stelt dat enkel uw vrienden en kennissen uit uw omgeving wel wisten dat u voetbalde, hetgeen overigens vrij logisch is, maar dat uw bekendheid niet verder ging. Ook speelde u in tweede klas en kon u wel leven van uw inkomsten, maar verdiende u naar eigen zeggen niet veel. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat u puur wegens uw vroegere activiteiten als voetballer in Irak een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade (CGVS p. 6, 9, 15, 24, 25).*

*Het loutere feit dat u soenniet bent, volstaat evenmin om in uw hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U haalt immers geen geloofwaardige problemen aan wegens uw soennisme en de situatie in Irak is niet van dien aard dat elke soenniet er nood heeft aan internationale bescherming.*

*Wat betreft de problemen van uw familie moet worden opgemerkt dat u geen enkele vrees aanhaalt in verband met de verschillende problemen die uw familieleden hebben meegemaakt. Uw zus Iman kwam om het leven als willekeurig slachtoffer van een terreuraanslag. Uw schoonbroer kwam ook om het leven bij een aanslag en tijdens de begrafenisceremonie ontplofte nog een bom, waarbij zijn zoon stierf, maar u weet niet met zekerheid of zij toevallig getroffen werden, ziet geen link met uw eigen problemen, en stelt dat niemand weet waarom zij geviseerd zouden worden (CGVS p. 25). Uw broer S. verdween in 2016 toen hij huur ging ophalen aan jullie woning in Al Amel, en van hem is geen nieuws bekend. U veronderstelt dat het Mehdileger verantwoordelijk is voor zijn verdwijning, maar ziet ook hier geen link met uw eigen problemen en stelt louter dat u hoopt dat hij niet omwille van u verdwenen is, maar concretiseert geenszins hoe u wegens de verdwijning van S. iets te vrezen zou hebben (CGVS p. 7-8, 25). Van uw broer O., die naar België vluchtte en hier erkend werd als vluchteling, weet u niet precies waarom hij in de problemen kwam, maar het zou iets te maken hebben met de boeken die hij verkocht en mogelijk met zijn voornaam. Ook wat hem betreft haalt u geenszins een vrees aan wegens zijn problemen en bent u slechts zeer beperkt op de hoogte van de omstandigheden die hem ertoe brachten om te vluchten (CGVS p. 7).*

*De moord op uw vader dateert dan weer reeds uit 1989, en nergens uit uw verklaringen blijkt dat u wegens zijn dood actueel iets te vrezen zou hebben. Er kan dus niet geconcludeerd dat u wegens de problemen van één van uw familieleden een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in Irak of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.*

*Het loutere feit dat u in 2006 gewond raakte bij een aanslag in het voetbalstadion, die niet specifiek op u gericht was, volstaat niet om in uw hoofde te beslissen tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in Irak.*

*Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.*

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo\\_coi\\_report\\_iraq\\_security\\_situation\\_20190312.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.*

*Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.*

*Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. .*

*De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraqi Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad.*

*Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.*

*Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.*

*De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.*

*Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.*

*U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De eerste pagina van uw paspoort vormt een aanwijzing van uw identiteit, maar houdt geen verband met bovenstaande vaststellingen. Het document van UNHCR bevestigt enkel dat u daar als vluchteling verbleef, maar dat wordt op zich niet in twijfel getrokken. Het attest met betrekking tot uw arrestatie in Griekenland, en de medische documenten in verband met uw schouder, vormen een aanwijzing dat u in Griekenland inderdaad werd geslagen, maar dat houdt geen verband met uw asielrelaas. Het attest en de foto's van uw voetbalploegen zijn een indicatie dat u als voetballer actief was, maar dat wordt momenteel niet betwist. Het politiedocument in verband met de verdwijning van uw broer S. vormt een indicatie van hetgeen hem overkwam, maar zoals hierboven besproken houdt dat geen verband met de door u ingeroepen feiten. Het medische attest uit Irak over uw hoofdwonde toont aan dat u inderdaad gewond raakte bij de aanslag, maar ook dat wordt niet betwist. Over de verstotingsbrief van de stam ten slotte moet het volgende worden opgemerkt. Aan documenten kan slechts bewijswaarde worden toegeschreven indien ze een geloofwaardig relaas ondersteunen, wat hier geenszins het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat er in Irak sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude.*

*Zowat elk document kan tegen betaling verkregen worden. Dit relateert in sterke mate de bewijswaarde van Iraakse documenten.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

#### **2. Over de gegrondheid van het beroep**

Verzoeker vraagt in hoofdorde erkend te worden als vluchteling, ten subsidiaire titel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing nietig te verklaren en de zaak voor bijkomende onderzoeksmaatregelen naar de commissaris-generaal terug te sturen.

##### **2.1. Het verzoekschrift**

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘Vreemdelingenwet’) die de internationale verplichtingen die voortvloeien uit artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en de Richtlijn 2011/95 ten uitvoer leggen; artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna ‘EVRM’) en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna ‘EU Handvest’).

Wat betreft zijn verzoek om als vluchteling erkend te worden, stelt verzoeker dat hij ernstige bedreigingen heeft ondergaan in zijn land van herkomst en het slachtoffer werd van fysiek geweld (aanslag in het stadion) en dat deze vervolgingen uiterst ernstig zijn van aard in de zin van artikel 48/3, lid 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij zowel door het Mahdi leger als door leden van zijn familie vervolgd wordt op grond van zijn godsdienst omwille van zijn soennitische religie en zijn bekering tot het Christendom alsook op grond van het behoren tot een bepaalde sociale groep, met name personen die verstoten zijn in het Iraakse stamstelsel.

Wat betreft de ondergeschikte vordering tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker, met verwijzing naar pagina’s 79 tot 82 van het EASO Country of Origin Information Report, “Iraq, Security Situation”, March 2019, dat de situatie in Irak moet beschouwd worden als een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet omdat de situatie in Bagdad nog steeds “*bijzonder zorgwekkend en delicaat is*”. Voorts stelt verzoeker ook een risico op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te lopen in de zin van artikel 48/3, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en wijst er op dat, aangezien de Vreemdelingenwet artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn niet volledig heeft omgezet, betreffende de “*ernstige bedreigingen*” zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een verzoeker “*geen persoonlijke redenen tot het lopen op een reëel risico op ernstige schade [hoeft] te bewijzen of in te roepen opdat de subsidiaire bescherming status hem toegekend zou worden, maar enkel het risico voor zijn leven of integriteit als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het binnenlands gewapend conflict*”. Verzoeker stelt het onmogelijk te vinden om in Irak een menswaardig leven te leiden in geval van terugkeer naar zijn land, en een ernstig risico te lopen om het slachtoffer te worden van een wrede, onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest. Verder stelt verzoeker dat in toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, de vervolging ondergaan in het verleden een ernstige aanwijzing is dat dit zich in geval van terugkeer zal herhalen en dat dit artikel de bewijslast omkeert. Tenslotte wijst verzoeker er op dat hij niet als strijdende partij in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan beschouwd worden en dat het CGVS artikel 48/6, § 4 en § 5 van de Vreemdelingenwet schendt door geen rekening te houden met de situatie in zijn land van herkomst en de individuele situatie van verzoeker te onderschatten.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de grieven (aangenomen mag worden dat verzoeker de “*motieven*” bedoelt) van de commissaris-generaal op basis waarvan hij de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Wat betreft de motivering van de commissaris-generaal dat verzoeker niet kan overtuigen dat hij daadwerkelijk een doelwit van de Mahdi-militie was en het ongeloofwaardig is dat verzoeker slachtoffer was van de aanslag in het stadion, stelt verzoeker dat hij ver genoeg verwijderd was van de tribunes waar de explosieven waren geplaatst en dat, omdat de sjiieten de soennieten ervan verdachten de aanval gesponsord te hebben, “*wraak onvermijdelijk*” was en dat “*wraak een zeer belangrijke rol speelt in het functioneren van de Iraakse samenleving*”.

Met betrekking tot de stelling van de commissaris-generaal dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker nog zes jaar lang met sms-berichten bedreigd werd, stelt verzoeker dat hij zijn telefoonnummer aan verschillende mensen had gegeven en dat hij als profvoetballer op regionaal niveau altijd vrij makkelijk te herkennen was. Waar de commissaris-generaal verzoeker aanwrijft dat hij tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna ‘DVZ’) niet uitdrukkelijk heeft vermeld dat hij telefonisch werd bedreigd, stelt verzoeker dat het “*bekend is dat het vraag-en antwoordsysteem van DVZ bijzonder destabiliserend is voor personen die om internationale bescherming verzoeken omdat aan de ene kant hen wordt gevraagd om zoveel mogelijk samen te vatten en aan de andere kant geen enkel belangrijk element uit hun asielrelaas weg te laten*”, wat onvermijdelijk tot verwarring moet leiden. Hij stelt dat hij logischerwijze dacht dat hij later meer gelegenheid zou hebben om nadere toelichting te geven over de sms-bedreigingen en dat hij er niet kan van beschuldigd worden dat hij niet duidelijk genoeg was in het onderhoud met de DVZ.

Wat betreft de stelling van de commissaris-generaal dat zijn vrees voor vervolging niet langer actueel is omdat de vervolgingsfeiten dateren van 2006 en de laatste dreig-sms dateert van 4 jaar geleden, wijst verzoeker er op dat “*wraak in Irak een leven lang kan duren*”. Omdat hij verantwoordelijk werd gehouden voor de aanslag op het stadion en later door zijn familie werd verstoten is hij een gemakkelijk doelwit geworden en zal niets hem ooit in staat stellen deze situatie in zijn land van herkomst te veranderen.

Tenslotte wijst verzoeker, wat betreft de stelling van de CGVS dat zijn verklaringen over de verstoting door zijn stam ongeloofwaardig zijn, er op dat er verschillende redenen voor zijn verstoting zijn, met name “*(1) zijn afwezigheid in moeilijke momenten (overlijden, begrafenissen en sterfgevallen); (2) het erfenisconflict dat is geënt met zijn neven en nichten; (3) het etiket van bekering tot het Christendom dat vermoedelijk door de Mahdi-militie wordt gebruikt vanwege de relatie van de verzoeker met de christenen, om hem verder te verzwakken en ervoor te zorgen dat hij door zijn familie wordt verstoten; en (4) het feit dat de verzoeker steeds zeer kritisch is geweest over het sociale systeem van stammen in Irak*”.

Tenslotte wijst verzoeker er op dat de “*hebberige neefjes van de verzoeker het excuus van zijn bekering [gebruiken] om ervoor te zorgen dat hij werd verstoten en dat er geen geldzaken officieel werden genoemd*”. Bovendien hebben “*de leden van de Mahdi-militie ook bijgedragen tot de verspreiding van het gerucht over zijn bekering om ervoor te zorgen dat verzoeker door zijn eigen stam werd verstoten en zo een gemakkelijk doelwit zonder bescherming werd*”.

## 2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker heeft volgende stukken neergelegd ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming:

- een kopie van de eerste pagina van zijn paspoort;
- een kopie van een refugee certificate van UNHCR Damascus uitgereikt op 1 juni 2012;
- een kopie van een medisch attest van de Polyclinique Si-Gengoux;
- een kopie van een attest van het Fedasil centrum CA Bovigny met betrekking tot de schouder van verzoeker;
- een kopie van een attest van de Iraq Football Association (niet vertaald);
- een kopie van een medische attest uit Irak (niet vertaald);
- een kopie van een document met betrekking tot de verstoting van zijn stam (niet vertaald);
- fotokopieën van foto's van een voetbalploeg;
- een kopie van een document uit Griekenland (niet vertaald);

- een fotokopie van een politiedocument met betrekking tot verzoekers broer (niet vertaald).

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgend stuk toe ter ondersteuning van zijn beroep:

EASO Country of Origin Information Report, "*Iraq – Security Situation*", March 2019, p. 72-84.

2.2.2. Verwerende partij verwijst voor wat betreft de veiligheidssituatie in Irak in de bestreden beslissing naar het "*EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation*" van maart 2019. In het administratief dossier werd de CGVS "*COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude*" van 8 maart 2019 opgenomen.

### 2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

#### 2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedure richtlijn*), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de *Asielprocedure Richtlijn*.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### 2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatie richtlijn*") en artikel 13, lid 1 van de *Asielprocedure richtlijn*.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatie richtlijn*.

Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatie richtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatie richtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

## 2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

### 2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het*

*land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Het asielrelaas van verzoeker kan als volgt samengevat worden. Verzoeker is Soenniet en raakte gewond tijdens een voetbalmatch op 1 augustus 2006 in de wijk Al Amel waaraan hij deelnam. Er werden geruchten verspreid dat Soennieten verantwoordelijk waren voor de aanslag en de Sjiitische militie Jasih al Mehdi begon een wraakoperatie tegen Soennieten. Verzoekers vriend, die een bekende speler was, werd ontvoerd en verzoeker merkte dat hij werd geobserveerd door mensen van al Mehdi. Deze situatie bleef een week duren, waarna hij vluchtte naar Syrië en zich in Harasta vestigde. In Syrië werd verzoeker erkend als vluchteling door het UNHCR en bleef er wonen tot 2013. Tijdens zijn verblijf in Syrië ontving hij dreig-smsjes in de periode 2006 tot 2012, waarin hij bekeerling werd genoemd. Omwille van de oorlog in Syrië verliet verzoeker het land in 2013 en ging naar Aman, Jordanië, waar hij geen vergunning kon krijgen; waarna hij naar Turkije trok waar hij bleef wonen tot 2018. Verzoeker verklaart verder in 2015 verstoet te zijn door zijn stam op aansturen van zijn neven en met het akkoord van zijn broers en zussen omwille van het feit dat hij geweigerd had een deel van de erfenis op te nemen, omdat hij niet naar de rouwdagen van zijn overleden zus en schoonbroer was gekomen en omdat hij zich tot het Christendom zou bekeerd hebben (wat werd afgeleid uit het feit dat hij wel eens een kerk bezocht). Verzoekers ene broer is vermist sinds mei 2016 terwijl zijn andere broer in 2018 naar België vluchtte en hier als vluchteling werd erkend.

#### 2.4.3. Beoordeling

Met betrekking tot de motieven in de bestreden beslissing die betrekking hebben op verzoekers erkenning door het UNHCR in Syrië stelt de Raad vast dat verzoeker deze niet betwist in het verzoekschrift en pas ter terechtzitting opwerpt dat Syrië als eerste land van asiel voor verzoeker moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat verzoeker een kopie heeft neergelegd van zijn "*UNHCR refugee certificate*" (stuk 2), uitgereikt door UNHCR Damascus, waarvan de authenticiteit niet wordt betwist door verwerende partij. Het "*refugee certificate*" vermeldt 31 oktober 2006 als datum van binnenkomst in Syrië, terwijl het document onderaan rechts als datum 01/06/2012 vermeldt, vermoedelijk de datum van uitgifte van het document.

De Raad deelt het standpunt van het CGVS dat, ondanks de erkenning door UNHCR in Syrië, het verzoek om internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van herkomst van verzoeker, Irak. Gezien het feit dat UNHCR niet de capaciteit noch het mandaat heeft om reële bescherming te bieden in de zin van artikel 57/6, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, kunnen landen waar UNHCR overgaat tot onderzoek en erkenning van de vluchtelingenstatus niet worden beschouwd als eerste asiellanden in de zin van geciteerd artikel.

De Raad is het ook eens met de stelling van het CGVS dat erkenning door UNHCR als vluchteling niet impliceert dat het CGVS automatisch en zonder enig onderzoek de betrokkene als vluchteling moet erkennen. Erkenning door het UNHCR in een ander land doet niets af van het principe dat aan de asielprocedure ten grondslag ligt, volgens hetwelk elk verzoek om internationale bescherming individueel op zijn eigen merites moet onderzocht worden.

De commissaris-generaal merkt terecht op in de bestreden beslissing dat door een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen, de commissaris-generaal bevoegd is om de redenen die verzoeker ertoe aangezet hebben om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er op dat dit onderzoek moet gebeuren op objectieve en onpartijdige wijze en met in achtneming van alle elementen die worden opgesomd in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, inclusief de door verzoeker overgelegde documenten en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

De Raad herinnert er aan dat de omstandigheid dat verzoeker in Syrië is erkend als vluchteling door het UNHCR in 2012 een specifiek gegeven is, eigen aan verzoeker, dat mee in overweging moet genomen worden door het CGVS. Gezien het feit dat erkenning als vluchteling een declaratoir karakter heeft en UNHCR zowel een beschermingsmandaat heeft als een mandaat als superviserende autoriteit over de correcte toepassing van het Vluchtelingenverdrag, moet aan erkenning door het UNHCR bijzondere aandacht worden besteed bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming.

Tegelijk kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden waar hij stelt dat het criterium "*gegronde vrees voor vervolging*" in de vluchtelingendefinitie het wezenlijke is en dat de determinerende factor bij het

onderzoek van dit criterium de vraag is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of omdat er een te verwachten risico van vervolging is in het land van nationaliteit. Een verzoeker om internationale bescherming moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees voor vervolging actueel is. *In casu* stelt de Raad vast dat de erkenning door het UNHCR plaatsvond in juni 2012, dit is meer dan vijf jaar voor verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming indiende in België, maar dat verzoeker zich als sinds 2006 in Syrië bevond.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met de erkenning door UNHCR element en dat uitdrukkelijk gewezen wordt op het feit dat de problemen die aangehaald werden door verzoeker die de onmiddellijke aanleiding vormden om Irak te verlaten, dateren van 2006 en dus dertien jaar geleden. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker verklaart dat het interview met UNHCR slechts 15 minuten duurde waarin hij slechts zeer kort uitleg gaf over zijn probleem (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Gezien het tijdsverloop en de korte duur van het interview door UNHCR oordeelt de Raad dat *in casu* verdere informatie met betrekking tot de redenen waarom verzoeker destijds als vluchteling werd erkend door UNHCR niet noodzakelijk is voor het onderzoek naar het actueel karakter van de vrees voor vervolging van verzoeker.

Na grondig onderzoek van alle elementen in het rechtsplegingsdossier, en in het bijzonder verzoekers verklaringen in het gehoorverslag, stelt de Raad het volgende vast.

Ten eerste blijven verzoekers verklaringen met betrekking tot de directe aanleiding voor zijn vertrek uit Irak vaag en algemeen en blijkt zijn persoonlijke vrees voor vervolging te berusten op het feit dat hij gedurende een week meende gevolgd te worden door twee mensen. Hun lidmaatschap van Jaish El Mehdi wordt enkel afgeleid uit het feit dat ze zwarte kledij droegen en in een Opel reden, wat verder niet door enig begin van bewijs wordt ondersteund. De Raad kan het CGVS volgen waar het stelt dat verzoeker hiermee niet aannemelijk maakt dat hij door Jaish al Mehdi werd gevisieerd. Ook in het verzoekschrift wordt geen enkel element aangebracht die dit motief van de bestreden beslissing op enigerlei wijze kan ontkrachten.

Ook waar de bestreden beslissing stelt dat “[l]os van het feit dat uw – uiterst beperkte – problemen met het Mehdileger niet kunnen overtuigen, moet nog worden bevestigd dat zij dateren van 2006, liefst dertien jaar geleden. Het laatste dreigingsje dateert van liefst vier jaar geleden. Wanneer u gevraagd wordt waarom het Mehdileger u nog altijd zou viseren, stelt u eenvoudigweg dat de sjiiitische militie machtiger dan ooit is, dat zij zeker zullen weten dat u teruggekeerd bent, en dat zij u niet zullen sparen (CGVS p. 21)”, wordt dit niet weerlegd door verzoeker. De enkele bewering in het verzoekschrift dat wraak een zeer belangrijke rol speelt in het functioneren van de Iraakse samenleving en dat wraak in Irak een leven lang kan duren is niet van aard om een ander licht te werpen op de analyse van het CGVS. De Raad kan de commissaris-generaal dan ook volgen waar hij stelt dat, los van de vraag of verzoeker daadwerkelijk problemen had met Jaish al Mehdi, verzoeker er niet in slaagt om een sluitende verklaring te geven waarom de groepering meer dan dertien jaar na de feiten verzoeker nog steeds zou viseren. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat het actuele karakter van de vrees van vervolging in de zin van de vluchtelingendefinitie op dit punt niet is aangetoond.

Ten tweede zijn de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de verstoting door zijn stam verwarrend en niet overtuigend. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat verschillende redenen ten grondslag liggen aan verzoekers verstoting en dat al deze redenen elkaar aanvullen en elkaar geenszins uitsluiten. Dit verklaart naar het oordeel van de Raad niet waarom verzoeker eerst stelt dat zijn broers en zussen aanstuurden op zijn verstoting omdat ze boos waren omwille van een erfeniskwestie en omdat hij niet deelnam aan de rouwdagen om daarna te stellen dat het zijn neven waren die zijn verstoting regelden. Bovendien komt het de Raad ook zeer onwaarschijnlijk over dat de stam zou gewacht hebben tot 2015 om verzoeker te verstoten, terwijl verzoeker verklaart dat zij hem al in 2006 hadden laten vallen omwille van zijn problemen met Jaish al Mehdi. Bovendien stelt de verwerende partij terecht dat verzoeker geen concrete vrees aan de verstoting verbindt, maar zich beperkt tot het feit dat de stam hem niet zal beschermen als hij in de problemen komt. Wat betreft het door de verzoeker neergelegde document met betrekking tot de verstoting door zijn stam, merkt de Raad het volgende op. Volgens de vertaling door de tolk van het CGVS tijdens het gehoor op het CGVS is het document niet gedateerd, vermeldt het dat de Al-Dulaimi-stam verklaart dat verzoeker is verstoten en niet meer verantwoordelijk voor hem is omdat hij zijn geloof heeft verlaten en de traditie en mentaliteit en de Islamitische wetgeving en stammenregels niet gerespecteerd heeft (gehoorverslag CGVS, p. 13). Verzoeker verklaart verder dat hij denkt dat het document in 2015 is opgesteld en dat hij het via zijn oom langs moederszijde heeft ontvangen.

De Raad is van oordeel dat ook het neergelegde document de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers verhaal over de verstoting door de stam een sterk geïmproviseerde indruk maakt wegens inconsistente en volatiële verklaringen, niet vermag te ontkrachten.

Wat betreft de bewering van verzoeker dat hij als een bekeerling werd aanzien in Irak stelt de Raad vast dat, zoals het CGVS terecht opmerkt, enkel het Mehdi-leger en zijn stam hem als dusdanig zouden beschouwen. Zoals hierboven uiteengezet, hecht de Raad evenwel geen geloof aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de verstoting door zijn stam en is het actuele karakter van zijn vrees voor vervolging door het Mehdi-leger niet aangetoond. Bovendien stelt de bestreden beslissing terecht dat verzoekers link met het Christendom uiterst beperkt is, nu verzoeker verklaart dat hij enkel een aantal keren een kerk bezocht op uitnodiging van vrienden, maar nooit een kerkelijke dienst bijwoonde (gehoorverslag CGVS, p. 20) en dat zijn zogenaamde bekering enkel een excuus was voor zijn belagers om hem zwart te maken en te verrechtvaardigen dat ze hem wilden vermoorden.

De Raad stelt vast dat op basis van zijn summier verklaringen hierover, verzoeker geen vrees aannemelijk maakt op grond van zijn godsdienstige overtuiging of toegeschreven godsdienstige overtuiging, in tegenstelling tot wat hij beweert in het verzoekschrift. Ook het loutere feit dat verzoeker soenniet is, resulteert op zich niet in een gegronde vrees voor vervolging voor verzoeker. Uit de landeninformatie met betrekking tot Irak blijkt niet dat elke Soenniet, enkel en alleen omwille van zijn of haar religieuze overtuiging, een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit het *“EASO Country of Origin Report Iraq: Security Situation”*, March 2019 en het *“EASO Country of Origin Report Iraq: Targetting of individuals”*, March 2019, waarnaar eerstgenoemd rapport verwijst (zie pagina 19), blijkt enerzijds dat vooral Soennitische religieuze leiders (en anderen) die tegen ISIL ingingen, zware repercussies ervoeren, inclusief executies van clerici (zie *“EASO Country of Origin Report Iraq: Targetting of individuals”*, March 2019, p. 109-111) en anderzijds dat het gros van het geweld in Bagdad niet langer toe te schrijven is aan ISIL en dat, hoewel Soennieten een groter risico lopen om slachtoffer te worden van Sjiitische milities dan Sjiieten, hieruit niet blijkt dat Soennieten als groep geviséerd worden door deze milities. De Raad stelt vast dat verzoeker geen Soennitische religieuze leider is en geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat hij, omwille van zijn Soennitische religie, een gegronde vrees voor vervolging heeft in Bagdad.

Tenslotte volgt de Raad de commissaris-generaal waar hij stelt dat de problemen van zijn familieleden geen ander licht werpen op verzoekers vrees voor vervolging. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker zelf geen link ziet tussen de verdwijning van zijn broer in 2016 en zijn eigen problemen, hij niet zeker weet of zijn zus en schoonbroer het slachtoffer werden van willekeurig geweld of een gerichte aanslag en dat hij geen contact heeft met zijn broer die in België als vluchteling erkend werd en weinig of niets weet van de redenen waarom zijn broer destijds Irak is ontvlucht (gehoorverslag CGVS, p. 7). De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht stelt dat er dus niet geconcludeerd kan worden dat verzoeker wegens problemen van één van zijn familieleden en gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in Irak of dat hij er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

In het licht van wat hierboven werd uiteengezet met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, en in tegenstelling tot wat het verzoekschrift poneert, kan het voordeel van de twijfel niet toegepast worden. Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek te staven, zijn de verklaringen van verzoeker niet samenhangend en staat de algemene geloofwaardigheid van verzoeker niet vast. De Raad stelt vast dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan niet aangenomen worden.

## 2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

### 2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst,*

*of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2. Ernstige schade bestaat uit:*

*a) doodstraf of executie; of,*

*b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

*c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

## 2.5.2. Beoordeling

Verzoeker vraagt ten subsidiaire titel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, herinnert de Raad vooreerst aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het HvJ inzake het begrip “*ernstige schade*” zoals gedefinieerd in artikel 15 van de Kwalificatie richtlijn. Het HvJ heeft met name geoordeeld dat “*Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.*” (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie* (GK), arrest van 17 februari 2009, punt 28). Het gegeven dat het HvJ verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) “*volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM*” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het HvJ in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

In het arrest *Elgafaji* heeft het HvJ invulling gegeven aan het begrip “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”. Daarin maakt het HvJ een onderscheid tussen twee situaties: (i) de situatie waar er “*zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 35; HvJ, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, arrest van 30 januari 2014, punt 30); en (ii) de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 28).

Wat de algemene veiligheidssituatie in Irak betreft, stelt de Raad op basis van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier het volgende vast. Uit het “*EASO Country of Origin Report Iraq: Security Situation*” van maart 2019 blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied vanwaar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot hun herkomst uit Irak, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al- Bour, Nahrawan, Mada’in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya. De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Uit hetzelfde EASO rapport volgt ook dat er een gevoelige daling is van het aantal burgerslachtoffers in Bagdad sinds 2015 (3.727 dodelijke burgerslachtoffers 2015; 398 in 2018) en dat verschillende bronnen een algemene daling van het aantal gewelddadige incidenten noteren in Bagdad in 2018. ISIS activiteit is min of meer verdwenen in de stad zelf en is gedaald in de omliggende gebieden.

Het overgrote deel van het geweld in Bagdad in 2018 was volgens het Institute for the study of War (ISW) 'politiek geweld' en bestond gewoonlijk uit politieke intimidatie en gerichte aanslagen tussen Shia in de context van de regeringsvorming na de verkiezingen van mei 2018. Ook andere bronnen geven aan dat het geweld in Bagdad bijna allemaal persoonlijk, gericht en crimineel van aard is en veelal tot doel heeft burgers te intimideren die de actoren van het geweld willen verdrijven, zoals politieke opposenten, mensen van een andere sekte of ethniciteit, of omwille van de levensstijl van de betrokkene of diens vroegere betrokkenheid in het gewapend conflict (EASO, maart 2019, p. 77-78). In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat *"[h]et offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is."*

In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich, wat de vereiste mate van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft tot een verwijzing naar het *"EASO Country of Origin Rapport. Irak. Security Situation"*, March 2019, p. 79-82, ter ondersteuning van de stelling dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds bijzonder zorgwekkend en delicaat is en dat de situatie in Irak als een situatie van willekeurig geweld moet worden beschouwd.

De Raad deelt de analyse van het CGVS dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematische en ernstig is en meent, na analyse van de voorgelegde landeninformatie, dat het CGVS in de bestreden beslissing op goede gronden tot de vaststelling komt dat *"er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet"*. De Raad stelt vast dat verzoeker deze conclusie simpelweg tegensprekt met de enkele verwijzing naar dezelfde landeninformatie die door de CGVS werd gebruikt zonder daarbij concreet aan te geven op welke manier het CGVS deze informatie verkeerd zou hebben geïnterpreteerd en dus niet aangeeft waarom tot deze informatie tot de tegenstelde conclusie zou moeten leiden.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de conclusie van de commissaris-generaal weerleggen dat er actueel in de regio Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg wordt onderzocht of verzoeker zich in de tweede situatie zoals gedefinieerd door het Hof van Justitie bevindt. Het Hof van Justitie heeft de aard van de *"persoonlijke omstandigheden"*, die bij deze tweede situatie in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van de autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die moet beantwoord worden is of verzoeker *“het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen specifieke elementen voorlegt die zouden aantonen dat hij, omwille van persoonlijke omstandigheden een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Ook uit de landeninformatie die door beide partijen werd voorgelegd, blijkt zulk verhoogd risico niet. Voor zover verzoeker zich beroept op het feit dat hij Soenniet is, blijkt uit het *“EASO Country of Origin Report Iraq: Security Situation”*, March 2019 en het *“EASO Country of Origin Report Iraq: Targetting of individuals”*, March 2019, waarnaar eerstgenoemd rapport verwijst, enerzijds dat vooral Soennitische religieuze leiders (en anderen) die tegen ISIL ingingen, zware repercussies ervoeren, inclusief executies van clerici (zie *“EASO Country of Origin Report Iraq: Targetting of individuals”*, March 2019, p. 109-111) en anderzijds dat het gros van het geweld in Bagdad niet langer toe te schrijven is aan ISIL en dat, hoewel Soennieten een groter risico lopen om slachtoffer te worden van Sjiitische milities dan Sjiieten, hieruit niet blijkt dat Soennieten als groep geviséerd worden door deze milities. De Raad stelt vast dat verzoeker geen Soennitische religieuze leider is en geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat hij, omwille van zijn Soennitische religie, een reëel risico loopt onderworpen te worden aan ernstige schade in Bagdad.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekende partij niet het bewijs kan leveren dat hij specifiek geraakt wordt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, waardoor de mate van willekeurig die vereist is in Bagdad opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan verminderd worden. Ten overvloed merkt de Raad nog op dat hij verzoekers stelling als zou de niet-omzetting in de Vreemdelingenwet van het woord *“individuele”* uit de definitie van artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn betekenen dat hij geen persoonlijke redenen voor het risico op een reëel risico op ernstige schade moet bewijzen om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen, niet kan volgen. Uit de hierboven besproken rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat enkel in het uitzonderlijke geval waarin de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat een verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de Kwalificatierichtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen, zijn of haar persoonlijke omstandigheden irrelevant zijn.

Wat het risico op ernstige schade betreft op basis van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen uitdrukkelijke motivering bevat. Verzoeker stelt in geval van terugkeer naar Irak blootgesteld te zullen worden aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Na een theoretische uiteenzetting over het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest stelt verzoeker dat het onmogelijk is om in Irak een menswaardig leven te leiden en, met verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat vervolging in het verleden een ernstige aanwijzing is dat deze zich bij terugkeer zal herhalen. De Raad merkt op dat dit artikel slechts toepassing kan vinden indien aannemelijk is gemaakt dat de verzoeker in het verleden werd vervolgd of aan ernstige schade is blootgesteld, wat hier niet het geval is, zoals werd vastgesteld in punten 2.4 en 2.5. van dit arrest.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen elementen naar voor brengt waaruit zou blijken dat hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan de doodstraf of executie of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals gedefinieerd in artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Ook uit het rechtsplegingsdossier en de informatie aangereikt door het CGVS en de verzoekende partij blijken geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekende partij in geval van terugkeer een reëel risico loopt om aan dergelijke behandelingen onderworpen te zullen worden.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat er in verzoekers geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.7. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET